

DEL NACIONAL-CATOLICISME AL POSTREAGANISME

¿Què passa amb les relacions sexuals?

Els estímuls i les relacions sexuals de cadascú de nosaltres són, en principi, úniques. Coincidint, però, amb les últimes dècades, s'ha constatat una evolució que ha anat des de la repressió a la permissivitat passant pel 'destape'. La por a la sida i un cert retorn a les relacions de parella semblen caracteritzar els 80.

Rafa Xambó

Qualsevol observador pot constatar que en els darrers anys han canviat moltes coses quant al comportament sexual. Això no obstant, sembla que la societat estiga travessada per diverses tendències que orienten conductes molt diferents.

Els més grans recorden les terribles condicions en què es vivia el sexe sota el nacional-catolicisme. En aquell moment predominava la repressió sexual, la censura i el masclisme. El control social era absolut i el sexe s'administrava als mitjans de comunicació en petites coses. El comportament homosexual es podia pagar amb presó. Els anticonceptius estaven penalitzats. No hi havia possibilitat de divorci i qui se separava es podia tro-

bar aïllat socialment en els millors dels casos.

A les acaballes del franquisme vingué el *destape* i les comedietes pseudo-eròtiques que evidenciaven, amb el seu èxit, la misèria sexual que vivia la població. I el sexe esdevingué mercaderia, carnassa, per a un poble famolenc. Missatge de llibertat. Al mateix temps, de les metròpolis americanes arribava el missatge de fer l'amor i no la guerra. Tota una generació féu la seua aposta, que, per a molts, es quedà a mitjan camí entre el desig i la realitat. En qualsevol cas, els joves s'abraçaven públicament, es besaven

i feien l'amor a places i jardins discrets, unes vegades; i d'altres, exercien tota la insolència necessària per a provocar la irritació i fins i tot l'agressió dels defensors de la moral.

Després de quasi dues dècades tot sembla prou diferent. Es parla molt de revolució sexual, però la cosa es quedà a tot estirar en un petit pronunciament.

Avui dia han desaparegut molts dels entrebancs que impedièn la llibertat sexual. La tolerància és una tendència creixent, i ningú es fica, aparentment, en el comportament d'un altre. En principi,

cadascú s'ho pot fer com més li agrada malgrat que un terç de la població participa encara de les orientacions vaticanes. Però, ¿què passa amb les parelles després d'uns anys de convivència? ¿Com s'explica l'avorriment sexual en una societat farcida de símbols sexuals i invitacions eròtiques? ¿Com lliga la gent? ¿I els joves, com és que no es mengen un torrat? Tendències oposades han dit que travesen la societat. Formes dures, inhibició, reaganisme purità, sexe consumista, sida, hedonisme artificial i, sobretot, un nou model de dona que potser és la sorpresa més suggestiva del temps actual. □

ELS JOVES, DESCONCERTATS I CONFUSOS, PEL QUE FA AL SEXE

¿És fàcil lligar?

Alcohol, drogues, i fins i tot l'estètica actual dels locals de moda contribueix, segons alguns entrevistats, a la inhibició sexual, i segons altres, a formes de lligar agressives que amaguen un cert temor al sexe. Això no obstant, també n'hi ha que aposten per una sexualitat lliure de conflictes i asseguren que n'hi ha que diuen que qui no se'n va al llit acompanyat és perquè no vol. El desconcert i la diversitat en el comportament sexual és la nota dominant en la dècada dels 80.

E. Roig/R. Xambó

Cada volta es lliga més i més ràpid —diu Teresa, cambrera de Mitropa (València)— la gent que ho intenta ho aconsegueix. Ara ja ni tan sols es pregunta el nom, tot funciona a base de mirades. A més, hi ha un estímul nou, l'ambigüitat, que fa que lligar siga més excitant. En contra del que es creu arreu, la sida no és cap impediment, tot té el seu risc. Quan te'n vas al llit amb algú, penses que és una persona sana, per això t'agrada. Jo no em plantejo si deu tenir sida o no, com tampoc em crec que cada volta que em prenc una amfeta estic matant neurones del meu cervell. Aquest comportament, en l'actualitat, coexisteix amb altres de totalment oposats».

Cinc carrers més amunt, en un altre bar de moda de València, l'amo —Joan— comenta que això de lligar ja no és moda. «Jo crec —diu— que avui es lliga molt poc. Les formes d'abordar la gent han canviat, tot és més romàntic, la gent és més tímida a la hora d'entaular batalla. És possible que en el fons ara es busque més un amor que una aventura».

No obstant això, aquesta onada romàntica i neoconservadora sembla que no es dona en tots els ambients. En opinió de Neus Caselles, cambrera de fa anys, les formes de lligar i de seducció que es donen en l'actualitat no són gens

romàntiques, «sinó vulgars, mancades de naturalitat i amb una marcada tendència al ridícul. Els tios —explica— continuen entossudits a vendre't la paradeta, la diferència és que ara hi ha dos tipus de dones: la que no sap res i s'ho creu tot i la que es queda amb allò que vol. Potser per aquest motiu van tan despistats. En general, avui la gent no té cap respecte a l'hora de lli-

gar, es trasllada la mentalitat consumista a les relacions interpersonals, sense tenir en compte que la persona a la qual t'adreces té la seua sensibilitat».

Però un altre entrevistat, Antoni, un jove de 16 anys, assegura que el fet de lligar es redueix a una cosa més simple. «Els caps de setmana són per anar de festa, les xicones estan per a quan

Les dones han adquirit un protagonisme espectacular a l'hora de lligar..